

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

03/2017/HR

Slavljenje Svete večere

100-godina hostije u kombinaciji kruha i vina

Služba Božja u N' Djameni
Vjerno ćemo se držati svog obećanja

Uvodna riječ: Hvaliti i zahvaljivati

Nauka Crkve: Poniznost

Novoapostolska Crkva
International

Hvaliti i zahvaljivati

Draga braćo i sestre,

godišnje geslo „Slava Bogu, Ocu našem!“ sadrži tri zadaće koje smo si zadali za 2017. godinu. Ukoliko smo svjesni veličine Boga i svega što je stvorio – naša je prva zadaća – hvaliti Boga i zahvaljivati mu. Sasvim pogrešno bi bilo kada na tu spoznaju ne bismo reagirali i kada bismo o svemu šutjeli.

Hvaliti i zahvaljivati – kako to konkretno uspijevamo u svakodnevnom životu?

Zahvaljujemo Bogu svojom spremnošću na žrtvu. Pritom se ne radi samo o novcu. Radi se o zahvalnosti Bogu. Zahvalni smo Bogu i vraćamo mu nešto od onoga što smo od njega primili.

Zahvaljujemo Bogu svojom spremnošću na pomirenje.

Budući da smo zahvalni Bogu za njegovu milost i oprost, spremni smo oprostiti svojem bližnjemu.

Zahvaljujemo Bogu svojim služanjem.

Ne služimo Bogu jer želimo nešto zavrijediti ili

primiti. Služimo mu jer smo već sve dobili, jer nam je obećao svoju baštinu.

Nakon što smo spoznali Božju veličinu i njegova stvorenja, želimo Boga častiti i zahvaliti mu za njegovu milost i pomoć. Zahvaljujemo mu po svojoj spremnosti da prinosimo žrtve, da težimo za pomirenjem te da služimo njemu i svojem bližnjemu.

Srdačan pozdrav

Vaš

Jean-Luc Schneider

Vjerno ćemo se držati svog obećanja

1000 vjernika došlo je subotu 22. siječnja 2017. u N'Djamenu (Čad) na službu Božju koju je predvodio Veleapostol Jean-Luc Schneider

Daniel 3, 17. 18

*„Bog naš, kome služimo,
može nas izbaviti iz užarene peći
i od ruke tvoje, kralju;
on će nas izbaviti. No ako
toga i ne učini, znaj, o kralju:
mi nećemo služiti tvom bogu
niti ćemo se pokloniti kipu*

Srdačno ljubljena braćo i sestre u Kristu, dragi gosti, radujem se što mogu ovu službu Božju proslaviti s vama i zajedno s vama primiti Božji blagoslov. Danas smo pročitali biblijski tekst koji govori o Danielu i njegovim prijateljima. Posve sam siguran da svi vi ovdje okupljeni u N'Djamenu poznajete tu priču.

Nabukodonozor, babilonski kralj, bio je upao u Izrael i Judeju i naredio da se zarobljenike odvede u Babilon. Među njima su bili Daniel, Šadrak, Mešak i Abed Nego. Jednog im je dana kralj po svom dvoraninu predložio da tri godine studiraju na njegovom dvoru. U antičkom je svijetu Babilon očito bio jedna od najrazvijenijih civilizacija. Nakon tri godine učenja trebali su dobiti značajne pozicije u kraljevstvu.

Bila je to nevjerojatna prilika za te siromašne prognane mladiće; uvjet za to je međutim bio sljedeći: morali su jesti kraljevska jela i piti njegova vina! Mladići su bili zainteresirani za taj kraljev prijedlog, ali su mu ipak poručili da neće jesti od nje-

govih jela ni piti od njegovih vina, jer da se to protivi njihovoj vjeri. S kraljevim dvoraninom su se dogovorili da će jesti svoja jela i slijediti kraljevu nauku. Bog je trebao blagosloviti njihovu odluku. I živjeli su tako. Ostali su vjerni Bogu, pokoravali se kraljevu zakonu i studirali. Nakon toga nisu samo dobili visoke pozicije u kraljevstvu, nego i postali izvorom blagoslova za kralja i čitavu zemlju; tako dobro su mu služili.

Nakon nekog vremena kralj je dao izraditi jedan kip i odlučio: „Ubuduće se više nitko neće klanjati nikakvom drugom bogu. Svatko se mora klanjati ovom kipu, a tko to ne bude činio, morat će umrijeti!“ Tada su naši mladići postali svjesni da nema više mogućnosti za nikakav dogovor: ili će zanijekati svoga Boga i živjeti ili mu ostati vjerni i umrijeti. Drugog puta nije bilo.

Ostali su vjerni svome Bogu i poručili kralju: „Ako naš Bog želi, on nas može spasiti. On nas može izbaviti od smrti, ali zanijekati ga nećemo nikada!“ Poznata vam je ta priča. Kralj je dao trojicu

Danielovih pri-jetelja baciti u užarenu peć i kad je pogledao unutra, vidio da u peći nisu više trojica nego četvorica. Gospodinov anđeo je naime bio s njima u peći da ih zaštiti. Kralj je naredio da ih oslobode iz peći i dao im još važnije pozicije u kraljevstvu; doista velik izvor blagoslova za sve.

Draga braćo i sestre, ova stara priča mnogo nam govori o našem vjerskom životu. Ti su mladići pripadali izabranom narodu, narodu Božjem. Mi smo izabranici Božji, mi smo oni koje je Bog uzdigao da budu njegova djeca. Kad smo bili kršteni i time postali kršćani, obećali smo da se odričemo grijeha i da ćemo slijediti Isusa. Kada nas je apostol zapečatio i kada smo primili dar Duha Svetoga, obvezali smo se da ćemo se pripremati na Gospodinov ponovni dolazak. To su dva obećanja, dvije obaveze koje smo preuzeli. Odričemo se grijeha i slijedimo Isusa, i voljni smo da nas apostoli pripremaju na Isusov ponovni dolazak.

Ali mi ipak živimo na zemlji i moramo raditi i brinuti se za prehranu, odjeću i krov nad glavom. Moramo brinuti za svoju djecu i njihovu budućnost.

Mi smo doduše kršćani i djeca Božja, ali ipak želimo imati uspjeha u životu. Nismo osuđeni da ostanemo siromašni zato jer smo novoapostolski vjernici. Nije nam zabranjeno imati uspjeha u životu zato jer smo djeca Božja. Sasvim je normalno da čovjek želi biti uspješan i sretan. Sasvim je normalno da težimo za izvjesnim socijalnim uspjehom.

Primjer mladića pokazuje nam kako se trebamo ponašati. Naš vrhovni prioritet je kraljevstvo Božje. Obećali smo da ćemo se držati zapovijedi i da ćemo se pripremati na Gospodinov dan. Ako težimo za uspjehom, standardom i srećom, onda to činimo tako da vršimo zapovijedi Božje i na prvo mjesto stavljamo svoju dušu. To je naša obaveza.

Upravo tako, želimo imati uspjeha u svom životu na zemlji, ali tako da vršimo zapovijedi Božje i da svojoj duši dajemo prednost; primjer mladića u užarenoj peći pokazuje nam da je to moguće, ali se trebamo ponašati poput njih.

Čovjek mora vršiti zapovijedi, ostati vjeran, ali i raditi. Ne možemo dragome Bogu reći: „Dragi Bože, vršit ću tvoje zapovijedi, trudit ću se izbjegavati grijeh, odlazit ću u crkvu i brinuti o svojoj duši. Daj mi novac koji mi je potreban za život!“

Moramo činiti jedno i drugo: moramo se držati obećanja koja smo dali Bogu i moramo raditi kao i svi drugi ljudi. Ako oboje činimo, dakle radimo za sebe i svoju djecu i vršimo Božje zapovijedi i brinemo prvenstveno za svoju dušu, tada će nas dragi Bog blagosloviti.

Kakav je njegov blagoslov? Bog ponekad govori o uspjehu, i mi imamo uspjeha u životu, imamo novca, zdravi smo, imamo dobro zanimanje i posao: njegov se blagoslov sastoji u tome da imamo ne samo uspjeha, nego da imamo i Isusa Krista, i da smo sačuvali svoju vjeru u njega! Imamo mir u srcu. Imamo spasenje. Kakav je to blagoslov!

Blagoslov se ponekad izražava na drugačiji način: ne dobivamo sve što bismo željeli. Nemamo uspjeha u svim našim pothvatima, premda smo bili

Naš vrhovni prioritet je kraljevstvo Božje

poslušni Bogu i premda smo vršili njegove zapovijedi. I unatoč svemu mnogi su svjesni da imaju Božji blagoslov! Da ih je Bog blagoslovio! Premda se nisu ispunile sve želje, ipak možemo osjećati mir u srcu. Nemamo potrebu osuđivati druge, nismo ogorčeni ni agresivni. Premda se sve naše želje nisu ispunile, ipak imamo mir u svom srcu i sretni smo u Isusu Kristu.

To je blagoslov koji Bog daje onome tko mu je poslušan i savjesno obavlja svoj posao. Po svojoj nam volji ponekad daruje uspjeh a pored njega i mir u srcu. Svoju dušu nismo prodali sotoni, a Bog nam ipak ponekad kaže: „Ne, neću ti dati da uspiješ, ali te ipak blagoslivljam.“ I premda nemamo sve što bismo željeli, imamo mira u srcu i sretni smo u Isusu Kristu, i blagoslov smo za druge.

Draga braćo i sestre, tko vrši Božje zapovijedi, nikada ne vrijeđa svog bližnjega.

Danas nažalost mnogi ljudi žele samo uspjeh. Žele biti bogati, slavni i sretni; da bi postigli taj cilj, spremni su ići preko leševa. Tko želi imati uspjeha tako što vrši zakon Kristov i Božji, blagoslov je za druge, jer nikada svoju sreću ne gradi na nesreći drugih. On je blagoslov, jer je istinski svjedok Kristov i svjestan da je moguće činiti ono što Isus od njega traži. To možemo naučiti iz prvog dijela priče o trojici mladića u užarenoj peći.

Slijedi međutim i drugi dio priče, to jest zlatni kip i užarena peć. I mi sami dolazimo ponekad u situacije kada nije moguć nikakav kompromis. Moramo se odlučiti, moramo izabrati; ili za Boga ili protiv njega. U situaciji smo kada bismo se trebali odreći Boga, da bismo nešto dobili i pritom je moguće kompromis. U takvom slučaju valja izabrati i to dobro izabrati.

Ponekad imamo posla s protivnicima koje Novi zavjet naziva „neprijatelji Kristovi“; suočeni smo s ljudima koji nam nanose bol i loše se odnose prema nama zato jer smo kršćani, jer smo djeca Božja i jer smo novoapostolski vjernici.

U mnogim su zemljama ovoga svijeta kršćani progonjeni zbog svoje vjere; stavlja ih se pred izbor:

Veleapostol Jean-Luc Schneider posvećuje Ndangalngara Naoa (desno) i Jeana Blaguea Koioyomtana (u sredini) za apostola

„Ili ćeš se odreći Krista ili ćemo te ubiti!“ Mnogi od njih imaju hrabrosti uzvratiti: „Radije umrijeti, nego se odreći Krista!“ Bilo je progona i u vrijeme prve kršćanske Crkve, to se događa i danas na ovome svijetu i mi molimo za progonjene kršćane da im Bog pomogne. Ovdje u N'Djameni vi niste u takvoj situaciji, ali ipak ima i ovdje ljudi koji su skloni nanositi vam zlo, jer želite vršiti Božje zapovijedi, koji vas ismijavaju, jer ste novoapostolski vjernici, koji vam nisu skloni zbog vaše novoapostolske vjere.

Draga braćo i sestre, takvima se valja suprotstaviti. Znam da je često puta jednostavnije reći: „Otići ću radije u neku drugu Crkvu i pristupiti nekoj drugoj vjerskoj zajednici, da me nitko ne zlostavlja!“ Nemojmo tako razmišljati; ostanimo vjerni Kristu! Radije ćemo ostati vjerni svom zavjetu krštenja i zapečaćenja i podnijeti koju patnju, nego se odreći Krista.

Draga braćo i sestre, oni koji tako postupaju, doživjet će kao što je doživio i Stjepan: i on je morao trpjeti

jer je bio ostao vjeran Isusu Kristu, ali u svojoj je patnji vidio Isusa Krista koji je s neba gledao na njega i bio s njime. Oni koji pate s Kristom, uvijek će doživjeti da je on s njima, da im pomaže i da ih tješi. Mladići su rekli kralju: „Možeš učiniti što hoćeš, ali naš Bog je jači. On nas može osloboditi smrti.“ Mi danas govorimo sotoni: „Ti nam danas možeš doduše nanijeti koju patnju, ali Isus je jači od tebe. Na kraju će on pobijediti. On će nas otkupiti od zla i dat će nam vječni život; budući da imamo to obećanje, nismo spremni odreći se Isusa ni svoje vjere. Radije ćemo malo trpjeti radi Krista, kako bismo jednom navijeke mogli biti s njime.“

Jedan drugi slučaj: ponekad se moramo odreći neke želje ili nekog veselja, jer nisu spojivi s našom vjerom. Težimo za bogatstvom ili nekim socijalnim statusom, želimo zauzeti ovaj ili onaj položaj ili dobiti neku važnu ulogu, posjedovati vrijedne stvari, ali u jednom trenutku postajemo svjesni da bismo zato morali biti neposlušni Bogu. Da bismo dobili što želimo, morali bismo lagati ili krasti ili

poslužiti se korupcijom. Tada ćemo reći: „Ne, radije ću ostati vjeran i poslušan Bogu, i odreći se svojih želja.“

Draga braćo i sestre, ima situacija kada nikakav kompromis nije moguć. Ako se moramo odreći našega Boga ili prekršiti Deset zapovijedi, da bismo nešto stekli, da bismo obnašali neki položaj ili pristupili nekom izvjesnom krugu, tada ćemo reći: Ne, neću se odreći svog Boga, radije ću se odreći časti i odustati od svoje želje, nego izdati Boga. Za nas je Isus Krist važniji od bogatstva i zadovoljstva ovoga svijeta.“ Moramo ostati postojani.

Ne radi se samo o tome da vršimo Deset zapovijedi Božjih. Mi smo se i zavjetovali da ćemo se pripremiti na Gospodinov ponovni dolazak: za to su nam potrebne službe Božje, riječ Božja, Sveta večera, zato moramo slijediti apostole. I pritom se ponekad nađemo pred odlukama: ili jedno ili drugo. Pri svim našim odlukama znamo međutim veoma dobro: „Ako sada krenem tim putem, ne mogu više

prisustovati službama Božjim.“

Jedan konkretan primjer: „Ako se udam za tog čovjeka, morat ću pristupiti njegovoj vjeroispovjesti. Neću više moći ići u svoju crkvu, nego ću morati u njegovu; tada se više neću moći pripremati na Gospodinov ponovni dol-azak, neću više imati apostole ni Svetu večeru.“

Dragi moj tata, što bi ti izabrao za svoju kćerku? A to je samo jedan primjer. Sjećaš li se još kada si svoju kćerku vodio na zapečaćenje? Tada si obećao: „Sve ću učiniti da bude nazočna na Gospodinovom danu.“ Sada isto tako znaš veoma dobro: ako se ona sada uda za tog čovjeka, morat će ići u njegovu crkvu. Što ćeš odlučiti? To je samo jedan primjer, jer smo ovdje u „kući žene“. Dobro je tako.

Draga braćo i sestre, ponekad su nam potrebni konkretni primjeri da bismo dobro razumjeli ono što

Gospodin traži od nas da oprostimo svom bližnjem

želimo reći. Mislim to veoma ozbiljno. Kad se nađemo pred takvim izborom, želimo donijeti pravilnu odluku. Ostajemo vjerni svom zavjetu krštenja i zapečaćenja i radije ćemo se nečega odreći, nego zanijekati Isusa Krista.

Jednog je dana Gospodin rekao nekom čovjeku: „Pođi sa mnom!“ On mu odgovori: „Da, evo dolazim, ali prije toga moram pokopati svog oca.“ Tada um Isus uzvрати: „Pusti mrtve da pokopaju svoje mrtve i pođi sa mnom!“ Za Židove je bilo nezamislivo

ne pokopati svog oca, a tko to nije učinio, odmah je bio isključen iz društva. Time je Isus želio pokazati da je važnije nasljedovati Krista, nego li slijediti pravila društva.

Draga braćo i sestre, svi mi pripadamo određenom društvu, nekoj određenoj kulturi, nekom određenom rodu, određenoj tradiciji i dobro je da je tako. Ali ako nas tradicija obitelji, kulture ili našeg društva sprječ-

avaju da nasljeđujemo Krista, moramo reći: „Sada je dosta!“ Čak i ako bi naše okruženje počelo vršiti pritisak na nas i opominjati nas: „Ali to čine svi. To je kod nas pravilo“, mi ćemo im uzvratiti: „To je lijepo i dobro, ali razumijte i vi nas: Isusov poziv je važniji od svih ljudskih tradicija!“

Spomenut ću još jednu stvar u kojoj nije moguć kompromis kad se radi o nasljedovanju Krista. Moramo se odreći starog Adama, starog stvorenja. Tko je kršten vodom i Duhom mora starog čovjeka prepustiti smrti, da bi postao novim čovjekom u Kristu. To je pokazao Isus, to je pokazao i apostol Pavao: da bi novi čovjek mogao rasti u Kristu, onaj stari mora nestati.

Odričemo se svega što se u našem karakteru i našoj osobnosti ne dopada Bogu. Svi mi imamo svoju osobnost, svoje misli i ideje, ali ima misli i ideja s kojima se Isus ne slaže. Mogu imati svoje razišljanje o svom bližnjemu i reći: „Znam da je zločest, da je takav i takav; sâm sam to doživio.“ A Isus nam kaže: „Dobro, ali ja ga vidim sasvim drugačije. Ja ga ljubim i želio bih da bude blažen jednako kao i ti.“ I eto unutarne razmirice tko je u pravu. Isus ili ja? Mogu to objasniti sljedećim primjerom: Ako smatram da je neki čovjek loš, i po tome se više ne slažem s Isusom, tada se moram odlučiti: Ili ostajem pri svom mišljenju i nisam više suglasan s Kristom, ili se odričem svog mišljenja i ostajem u miru s Isusom. Što ću odlučiti?

Gospodin očekuje od nas da opraštamo svom bližnjemu. Kažemo li međutim: „Ako mu oprostim, njemu neće biti lakše. Ja ću pritom izgubiti svoju čast, ako oprostim, pokazujem da sam slab, i ponižavam se.“ Svi će me doživljavati kao slabića, jer sam popustio. Ali zašto zapravo opraštati? Upravo zato jer znamo da smo potrebiti oproštenja naših grijeha, a zato moramo i mi sami opraštati drugima. Za nas su mir u Isusu i milost važnije od časti i osvete. Odreći ćemo se dakle svoje časti i svog shvaćanja pravednosti i krenuti Isusovim putem i opraštati. Odreći ćemo se svega što šteti jedinstvu.

Neki nam govore: „Sve što činim je dobro i pravo.“ To je možda i točno. Ali svojim ponašanjem razaraju jedinstvo djece Božje. Želiš li dakle imati pravo ili sačuvati jedinstvo? Za onoga tko želi nasljedovati Isusa i pripremiti se za njegov ponovni

dolazak, važnije je jedinstvo naroda Božjeg od toga da uvijek bude u pravu. Radi Krista radije neće imati pravo i sačuvati će jedinstvo s Kristom.

To nas, draga braćo i sestre, uči povijest. Izabrani smo od Boga, zavjetovali smo mu vjernost, obećali smo da ćemo vršiti njegove zapovijedi i da ćemo se pripremati na Kristov ponovni dolazak. To nas ne spriječava da budemo uspješni u svom životu. Moramo raditi. Tko je poslušan i radi, primit će Božji blagoslov. Bog mu daje uspjeha i poklanja mu mir. Pa čak i ako izostane uspjeh, osjaća mir i radost u srcu, mir u Isusu Kristu. Blagoslov je za svoje okruženje, jer ne vrijeđa nikoga kroz svoju težnju za uspjehom.

Ponekad moramo međutim donijeti neku odluku, jer nije moguć nikakav kompromis. Tada ćemo radije trpjeti zbog Krista, nego da ga se odrekemo. Odričemo se svega što bi nas moglo spriječiti u nasljedovanju Krista i postizavanju cilja; i odreći ćemo se starog Adama, da bi novo stvorenje u Kristu moglo rasti. Bog nam pritom jamči svoj blagoslov. Mladići su bili spašeni od smrti u užarenoj peći i dobili su još viši položaj nego ranije. Isus će nam dati spasenje, dat će da uskrsnemo i bit ćemo kod njega kao kraljevi i svećenici u njegovom kraljevstvu. Nema više kolebanja: ostajemo uz Isusa Krista. Amen.

TEMELJNE MISLI

Bog blagoslivlja rad onih koji su mu poslušni tako što im daje mir. On daje spasenje onima koji se odriču grijeha i dosljedno slijede Gospodina.

Poniznost- obilježje izabranih

U odnosu prema bližnjemu odražava se naš odnos prema Bogu. To se ne odnosi samo na ljubav, nego i na poniznost. Ovdje donosimo razmišljanja našeg Veleapostola Jeana-Luca Schneidera o toj temeljnoj kršćanskoj kreposti.

Poniznosti se u kršćanskoj nauci pridaje iznimno veliko značenje. Isus je poniznost pred Bogom opisao kao bezuvjetnu pretpostavku za stjecanje spasenja (Marko 18, 3.4). Novozavjetni spisi opisuju poniznost pred drugima kao obilježje izabranika Božjih (Kol 3, 12; Fil 2, 3-8). Stoga sam smatrao korisnim da se malo поближе osvrnemo na taj pojam i da se upitamo što on znači nama danas.

Poniznost pred Svevišnjim

Sigurno je najlakše shvatiti pojam „poniznost pred Bogom“. Biti ponizan pred Bogom znači

- spoznati da smo potpuno upućeni na milost Božju,
- pokazati bogobojaznost – Bog je savršen i nepogrešiv i ljudi ga ne mogu u potpunosti shvatiti niti ga mogu prisiliti na nešto.
- potpuno se predati njegovoj ljubavi.

Biti ponizan pred Bogom ne znači da moramo manje cijiniti vlastitu osobnost. Zapovijed: „Ljubi

bližnjega svoga kao samoga sebe jasno govori da nam Bog ne zabranjuje da cijenimo sebe – dakle da se ljubimo - ili da vodimo brigu o sebi. Čuvajmo se lažne skromnosti po kojoj čovjek želi povjerovati da nije sposoban činiti ono što Bog od njega očekuje. Istinski ponizan čovjek je svjestan da ga Bog poznaje bolje nego što se on sam poznaje i da će uz Božju pomoć moći učiniti sve što se od njega očekuje.

Poniznost prema bližnjemu

Poniznost prema bližnjemu plod je Duha Svetoga. On nas uči da

- Bog ne ljubi čovjeka zbog onog što jest, nego da ga Bog ljubi zato jer je on Ljubav. On ljubi našega bližnjega jednako kao i nas, premda se on potpuno razlikuje od nas. Taj drugi ne mora postati kao mi, da bi bio ljubljen kao mi.
svi smo mi upućeni na Boga bez obzira na naše zasluge.

U svojoj poslanici Filipljanima apostol Pavao zaključuje: „... u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe!“ (Fil 2, 3). Na prvi nam se pogled te riječi čine nestvarnima: kao da od nas traže da se načelno smatramo manje vrijednima od drugoga bez obzira kakav on bio. To tumačenje nije međutim ispravno. Dokaz za to je i apostol Pavao koji se nije tako osjećao i nije se ustručavao ustvrditi da ni u kojem pogledu nije manji od drugih (2 Kor 11, 5).

Prvo tumačenje tog biblijskog teksta nalazimo već u narednom retku: „Ne gledajte pojedini samo na svoju vlastitu korist nego i na korist drugih!“ (Fil 2, 4). Ovdje je ključan veznik „i“. Ništa nam ne zabranjuje donositi odluke u vlastitu korist, pod pretpostavkom da pritom uvažavamo i tuđe interese.

Uzor Isus Krist

Pavao ide još jedan korak dalje. Po njegovom shvaćanju naša poniznost mora slijediti primjer Isusa Krista: „On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluga i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu“ (Fil 2, 6-8).

Isus je bio svjestan svog božanskog položaja i svoje moći. Unatoč tome potpuno se pokorio volji svog Oca. Ponizio se u položaj grešnika, služio im je i patio je da bi ih konačno uzvisio zajedno sa sobom. Imati u sebi isto shvaćanje kao Isus znači biti svjestan svog izbora kao što ga je bio svjestan i Isus. Spozajemo da smo isti kao i naš bližnji – mi smo kao i on grešnici kojima je potrebna milost da bi se spasili. I mi znamo da smo poslani da mu služimo, da ga potičemo na dobra djela i da mu pomazemo na njegovom putu prema spasenju.

Poniznost slugu Božjih

Svjestan svetosti svoje službe, sluga je Božji ponizan. On je svjestan da će uvijek biti upućen na milost Božju. Makar i desetljećima vršili svoju službu, teško se u potpunosti navikavamo na nju.

Ponizan sluga izvršava u svim stvarima upute svog Gospodina. Nikakva nas situacija ne može opravdati da ne vršimo volju Isusa Krista. Osim toga, sluga Božji može ispravno ocijeniti svoj nalog. Gospodin je poslao svoje apostole da poučavaju ljude ono što im je on zadao – ovlasti službe protežu se dakle samo na naviještanje Evanđelja. Naše znanje i naše iskustvo mogu se u izvjesnim slučajevima pokazati korisnima, ali se ne možemo pozivati na ovlasti svoje službe da bismo svoje osobne doživljaje vjere nametali kao obvezujuće za druge.

Naša je zadaća razmišljati o budućnosti, razvijati i ostvarivati projekte. Ali ne možemo Boga poticati na ništa, a kamoli prisiljavati. On je taj koji odlučuje o rezultatu našeg truda. Toga je bio potpuno svijestan i apostol Pavao kada je Efežanima pisao: „Opet ću se, ako Bog da, vratiti k vama“ (Dj 18, 21). Bog nije ni apostolu Pavlu dao da mu se ostvare svi njegovi naumi (Rim 1, 13). Zašto bi to nama dao?

Poniznost prema zajednici

Prema Isusovom uzoru apostoli trebaju služiti svima (Iv 13, 15). Oni nisu gospodari vjere svoje zajednice, nego joj pomažu da osjeti radost (2 Kor 1, 24). Svi se duhovni službenici trebaju osjećati kao sluga. Jesu li to doista? Na svoju veliku žalost moram reći da

- braća često miješaju „ovlasti službe“ i „hijerarhiju službi“ – oni zlorabe svoj položaj, da bi nametali svoj savjet pa čak i tvrdili da je spasenje braće i sestara uvjetovano poslušom prema uputama koje su im oni dali.
- su braća često povrijeđena ili čak ogorčena – jer svojoj osobi pripisuju preveliko značenje.

Sa svoje se strane trudim biti otvoren za poticaje i novosti. Ne razumijem međutim zašto neki poduzimaju određene mjere a da se prethodno se posavjetuju sa svojim pretpostavljenima. Uvjeren sam da ne ide u dobrom smjeru nikakva novina koja ide za razdorom. Isto sam tako uvjeren da će Bog stvari udesiti tako da će se i ostvariti misao proizišla iz Duha Svetoga.

Nango – mala zajednica na jugoistoku Konga dobiva vlastitu crkvu nakon 70 godina postojanja.

Poniznost Crkve

Biti svjestan svog vlastitog položaja - to je poniznost. To ne vrijedi samo za svakog pojedinog čovjeka, nego i za cjelokupnu Crkvu. Evo nekoliko misli o tome našeg Veleapostola Jeana-Luca Scheidera.

Jednom me je netko pitao što će se dogoditi s apostolskom službom i sa sakramentima u tisućgodišnjem kraljevstvu mira. Želio bih vam približiti neka svoja osobna promišljanja na tu temu, bez namjere da ih predstavim kao nedodirljivu istinu.

Budućnost apostolata

Crkva Kristova će kao zajednica izabranika Božjih postojati i na novome svijetu. Kada je riječ o

apostolatu koji djeluje unutar Crkve i o sakramentima koji se u njoj udjeljuju, valja se vratiti na početke Crkve. Isus je postavio apostole, da nakon njegovog povratka k Ocu budu njegovi glasnici. Uspostavio je Crkvu kako bi ljudi upoznali nauku apostola i primali sakramente koji su neophodni za stjecanje spasenja. Četvrti članak našeg Vjeronanja govori da su apostoli poslani od Isusa „do njegovog ponovnog dolaska“. U tisućgodišnjem kraljevstvu

mira sam će Isus biti nazočan na zemlji; njegovi namjesnici tada više neće biti potrebni da ga zastupaju. Zadaća izabраниh, kraljevskog svećenstva, bit će da budu glasnici i svjedoci Kristovi, kao što su to bili učenici dok je Isus bio na zemlji.

Budućnost sakramenata

Sakramenti koji se udjeljuju u Crkvi su zapravo „znakovi“. Oni povezuju jedan vidljivi element s jednom riječi koja ukazuje na stvarnost koja se krije iza te riječi, a ta stvarnost nije ništa drugo nego prisutnost Otkupitelja.

Budući da će Isus Krist u kraljevstvu mira ponovno biti vidljiv, sakrament neće više biti potreban. Isus se neposredno koristi svojom spasiteljskom snagom kao što je to učinio na primjer na zemlji s razbojnikom na križu. Osobno zastupam mišljenje da bih pokazao pomanjkanje poštovanja prema Isusu Kristu, našem Otkupitelju, kada bih tvrdio da su za stjecanje spasenja i u tisućgodišnjem kraljevstvu mira još uvijek neophodni apostoli i sakramenti.

Novoapostolska Crkva

Vođena živim apostolima, i Novoapostolska Crkva mora biti ponizna:

- Ni Novoapostolska Crkva ni apostoli koji je vode nisu osposobljeni zamijeniti aktualne vlasti ni riješiti probleme ovoga svijeta.
- Ni mi nismo osposobljeni davati savjete u svim segmentima života.
- Potpuno smo svjesni da smo nesavršeni ljudi, a za svoje prethodnike ne govorimo da su bili bezgrešni. Crkva se ispričava za greške koje su počinjene. Prošlost ne možemo međutim promijeniti. Sve što možemo učiniti je jamčiti da se učinjene greške više neće ponoviti, dobro znajući da ćemo neizbježno učiniti neke druge.

- Činjenica da smo uvjereni u svoju vjersku nauku ne sprečava nas priznati duhovno bogatstvo drugih Crkava kao i zasluge njihovih članova.

Želio bih vas još upoznati s jednim citatom iz knjige koja me se veoma dojmila. Dorotej od Gaze, redovnik koji je u 6. stoljeću živio u Palestini napisao je sljedeće:

„Duše su kao voćke. Ako ta stabla donose mnogo ploda, njihove se grane savijaju pod teretom sve do tla; a grane bez ploda strše u visinu. Ima i voćaka na čije se grane pričvršćuje kamenje i tako ih se prisililo da se savijaju prema tlu kako bi donijele ploda. Slično se događa i s dušama: ako se ponizuju, donose bogat plod, i što ga više donose to su poniznije.“

„U međusobnom saobraćaju svi se obucite u poniznost, jer se Bog protivi oholima, a poniznima daje milost. Ponizite se dakle pod moćnom rukom Božjom, da vas uzvisi u svoje vrijeme!“

(Prva Petrova 5, 5-6)